Szergej Pantsirev versei

Fordította
Csisztay Gizella és Mandics György

Repesz

(Осколок)

Összetöröm a napot percekre,
De őrzi a szakadást s a foltját,
A melódiát, szimbólumot s a strófát
Az unott fallal, ugyanott, mellette,

S a tolakodó refrénnel éjjelre,
Kopogása ficamos óráknak,
És bezárt körében a vénáknak
Sötét és vér összekeveredve –

Éjek vagy napok kiterjedt terében,
Hol sem ébredés, sem álom nem kutat,
Színtelenít színt, úttalanít utat,

És nem hevülsz már a tűz melegében…
Hová utazol, én életem? – kérdem
Térj vissza! – Nem! – felel az indulat.

Euterpé*

(Ευτερπε)

Találkoztunk, Istennő! A világegyetem űrében
Te voltál az alig-hang, amelyet követtem.
És ma – márványban, sétányán
a nyári kertnek.

És hallgatsz… Az őszi Akvilon **
hangtalan, szomorú énekét hallgatod-e?
Fázol magadban a fekete iharfák között?
Hideg van, múzsa…

Ki az, aki ma felkutatja az éjben a Plejádokat,
tekintetével áttörve rácsát a földi fogságnak?
Ki az, aki a szerelmet befogadja, mint egy kupa mérget
a vezekléshez?

Nincs válasz. Csak a turista kérdi hangosan:
„Ez meg ki?" – Mosolygok: „Nővérke…"
Az Idő – a Felleg. – Kiáltása a kék teának.
Új sorok.

---

* Euterpé – az „örömet nyújtó", a lírai költészet múzsája, a görög mitológia istennője, jelképe a fuvola.

** Akvilon – az északi szél hagyományos költői neve az orosz klasszicista költészetben.

Ezüst-kor

(Серебряный век)

Holdvilág fényben
Frissen lehullt hó –
Ezüst-kor végén
Nyugalmat hozó

Tél fóliánsa
Éltét bejegyzi
Föld oldalára,
Titkokba rejti –

Szükségtelen harc
Elnyomott sértés,
Azzal, hogy téged
Felülmúl, kérdés:

Otthagyod házát
Örök örökre,
Vadfagyok zárják
Jégfény körökbe,

Világok határán
Csak egyetlen strófa
Jelzi út irányát
Ezüst-korunkba.

Levél a tiszta földről

(Писма из чистой земли)

I.
Első tavasznap. Vihar.
Milyen dicső volt
Összeázni senkivé.

II.

De hogy őrzi meg
A túlzón hozzáférhető pokoltól
Az igaz könyvek olvasását?

III.

Motorzaj a sétányon.
Berepült a kabinba
Egy könnyű lepke.